

holdene ville stille sig saaledes, at Loven ikke kommer ud, men jeg holder mig forvisset om, at intet Medlem af Folkethinget derfor vil sige: Det er Agitationen, som har vundet Seir over Folkethinget; men vil Nogen sige det, er det ganske vist, at denne Seir ikke vil vare længe. Det ærede Medlem meente, at naar en Kirkecommission blev nedsat, uden at Loven var kommen ud, vilde det være tvivlsomt, om Rigsdagen virkelig var i Besiddelse af den lovgivende Magt i kirkelige Sager; men Paastanden derom ligger saa nær ved Grændsen af det Absurde, at man ikke bør gaae ind paa den. Hvor vil man dog hen, naar man siger, at den lovgivende Magt i kirkelige Sager ikke tilkommer Rigsdagen? Støtter man dette paa Andet end paa Forudsætningen om, at Grundloven ikke har hævet Kongeloven i kirkelige Sager? Er det Andet end at mene, at Grundlovens § 75 er en saadan Løsteparagraph, at der ikke kan være Tale om at gribe ind i Kirkens Anliggender, forinden man har faaet en Forsatning, at det er en Paragraph, som saaledes skulde give et Løfte, at der kun var Tale om en eneste fuldbendt Virksomhed, nemlig den, at Rigsdagen i Forening med Kongen skulde give en kirkelig Forsatning, og at man først da skulde kunne stride ind? Seg vil ikke opholde det høie Thing med her at paapege de stærke Grunde, som tale for, at § 75 ikke er nogen Løsteparagraph i denne Betydning; det er ikke en Løsteparagraph som § 74, der siger, at Offentlighed og Mundtlighed snarest muligt skal indføres, og at Nævninger skulle indføres i de og de Sager. Det er en Paragraph, der siger som flere Paragrapher med Hensyn til forskellige Forhold: Det og det ordnes ved Lov. § 75 siger om Kirkens Forsatning, at den skal ordnes ved Lov, det vil sige, at naar Folketirkens Forhold indad til og udad til skulle ordnes, skal det skee ved en Lov, givet af Rigsdagen i Forening med Kongen, men om hvorvidt denne Forsatning skal gives stykkevis — hvis jeg tør bruge et Udtryk, der maaskee er mindre passende, men jeg har ikke for

Diebliffet andet at vælge — eller paa een Gang, har Grundloven ikke sagt Noget om. Vi have i Rigsdagen Lov til at foreslaae og vedtage Love, som gaae ud paa efterhaanden at tage fat paa de forskellige Brøst i Folketirken og de Forhold, der vedrøre den, som man finder det fornødent at faae rettede. Det er Meningen af § 75, og holder man fast ved denne Mening, have vi to Ting. Vi have for det Første en Forsatning; thi idet Grundloven med Hensyn til de kirkelige Anliggender brød med Fortiden, beholdt den dog den Tilstand, den Forsatning, som fandt Sted, men med de store Forandringer, som Grundloven gav, baade gennem § 76 med Religionsfriheden, og ved den Grundlovsbestemmelse: „Den lovgivende Magt er hos Rigsdagen og Kongen i Forening.“ Derfra ere de kirkelige Sager ikke udelukkede, men den lovgivende Magt omfatter ogsaa dem. Det Første, vi have, er altsaa en Forsatning, men dernæst have vi ogsaa den lovgivende Myndigheds Omraade, i Kraft af hvilken den lovgivende Magt kan ordne denne Forsatning, kan forandre den enten paa eengang eller ved forskellige Love. Det var den tredie Betragtning, som fremkom fra det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjöring), men jeg haaber at have paavist, at der ikke kan være Tale om en saadan Misforstaaelse. — Det ærede Medlem for Marhuus Amts 1ste Valgkreds (Winther) kom med en Bemærkning, som egentlig mere var rettet imod Nedsættelsen af en Commission, end den talte for det Endringsforslag, der vil have Bevillingen knyttet til den paagældende Lovs Gjennemførelse. Det ærede Medlem bemærkede nemlig, at naar man kjendte til den Commissions Virksomhed, som i sin Tid var nedsat — den meget omtalte Kirkecommission — skulde man ikke — det var i alt Fald Meningen — fristes til at tye til nogen ny Commission, og han fremdrog dernæst en bestemt Udtalelse af denne Kirkecommission. Seg kan ikke Andet end beklage, skjøndt det Mødsatte maaskee var for meget at forlange, at den høit-